

næringsdrivende ikke selv er faglig uddannet — „har maattet betros en i Virksomheden ansat Person; har denne ved sin Forsømmelighed 2 Gange i Løbet af 10 Aar foraarsaget saadan Erstatnings Ikendelse, mister han“ — det vil sige denne Person — „Retten til at uddanne Lærlinge“. Denne Affattelse finder jeg meget uheldig. Den vil kunne føre til, at en næringsdrivende, som 2 Gange i Løbet af 10 Aar er kendt pligtig til at udrede Erstatning til en Lærling, dog fremdeles kan blive ved at antage Lærlinge og blive ved at forsømme deres Uddannelse, naar han kun sørger for, at det bliver en anden i Virksomheden ansat Person, der har med denne Uddannelse at gøre. Hvis man ønsker nogenlunde at sikre Lærlingens Uddannelse, tror jeg, man ved Udvalgsbehandlingen maa sørge for at finde en anden Affattelse af denne Passus i § 2. Jeg er af den Opfattelse, at det er rigtigst at lægge Ansvaret hos Virksomhedens Ejer; at flytte det over paa en anden Person, der intet Ansvar har for selve Forretningens Ledelse, tror jeg altid vil være uheldigt.

I § 3 er Læretidens Varighed sat til 5 Aar, medens den i det tidligere forelagte Forslag var sat til 4 Aar. Jeg hørte, at det ærede Medlem, som talte for Partiet Venstre, var meget tilfreds med denne Bestemmelse og anførte, at blandt andet det Fag, han selv kendte bedst til, ikke kunde undvære denne lange Uddannelsestid. Det skal jeg ikke udtale mig om, da jeg savner tilstrækkelig Sagkundskab dertil, men jeg vil dog sige med Hensyn til den lange Uddannelsestid, at dette er jo noget individuelt: den ene behøver maaske længere Uddannelsestid end den anden, og hvad der var nødvendigt, da det ærede Medlem blev uddannet, turde maaske ikke være saa absolut nødvendigt den Dag i Dag. Jeg mener, det vil være det rigtige at gaa tilbage til de 4 Aar; det er, tror jeg efter det Kendskab, jeg har til de forskellige Fag, fuldt tilstrækkeligt at have en Uddannelsestid paa 4 Aar.

Jeg forstaaer i og for sig godt, at den højtærede Minister har affattet Begyndelsen af § 7 saaledes: „Arbejdstiden for Lærlinge maa ikke vare længere end for udlærte Medhjælpere i samme Virksomhed“. Naar jeg betragter den Stilling, Venstre navnlig under Valgkampagnerne har taget til Spørgs-

maalet om 8 Timers Arbejdsdag, forstaaer jeg, at Partiet skyer denne 8 Timers Arbejdsdag. Men jeg vil sige, at den Stilling, man indtager med Hensyn til 8 Timers Arbejdsdagen, bør ikke være afgørende ved Ordningen af dette Forhold. Her er det unge Mennesker, det drejer sig om, og det er ikke givet, at et ungt Menneske kan taale at arbejde lige saa meget som et fuldvokset Menneske. De unge Menneskers Uddannelse foregaar i en Tid, hvor deres legemlige Udvikling er meget kraftig. Jeg vil derfor mene, at Spørgsmaalet om Arbejdstiden bl. a. og fortrinsvis bør ses under den Synsvinkel, om de kan taale det Arbejde, der bydes dem. Sagen bør, mener jeg, ordnes i nogen Grad efter pædagogiske Hensyn; derfor vil jeg mene, at den højtærede Indenrigsminister, selv om han kunde tænke sig at røre ved Princippet om 8 Timers Arbejdsdagen for voksne og fuldt uddannede Arbejdere i de forskellige Virksomheder, alligevel godt kunde have bibeholdt den Bestemmelse for unge Mennesker i stærk legemlig Udvikling, thi for dem er 8 Timer en passende daglig Arbejdstid.

Jeg kommer saa til § 9. Der har den højtærede Indenrigsminister ment det rigtigst, at mandlige Lærlinge under 16 Aar fremdeles skal være Hustugt undergivne. Herom vil jeg sige, at de allerfleste Mennesker, der har med Børn at gøre, de allerfleste Lærere bl. a., kommer mere og mere til den Anskuelse, at legemlig Straf er et meget om-disputabelt Middel i en Skole, og navnlig tror jeg, at de allerfleste kyndige Lærere vil være enige i, at det er noget af en Falliterklæring, hvis man skal bruge legemlig Straf til Børn omkring 14 Aar. Hvis en Lærer ikke kan holde Justits og god Disciplin i en Skole med andre Midler end legemlig Straf, betragter jeg det som en Falliterklæring fra vedkommende Lærers Side. Og hvis det er rigtigst, at man skal opdrage Børnene saadan, at man ved 14 Aars Alderen kan være færdig med at anvende stærke legemlig Straffe, tror jeg, at det er endnu mere forkasteligt at anvende legemlig Straf for Drengbørn fra 14 til 16 Aars Alderen. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen i, at dette bør forbydes. Jeg vil anse det for i høj Grad nedbrydende for de unge, om de skal være udsatte for at blive undergivet